REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 03/2015 | MÄRTS | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

TERE,
KOOLIPERE!

Vahelduse mõttes on ohjad see kuu enda kätte haaranud meediakursuse tegelased. Usinad Järvela jüngrid on kokku pannud ühe kevadiselt särava Reaali Poisi.

See aasta ei lasknud kevad end kaua oodata, vaid tuli kui tellitult. Kõik on saanud juba nautida tõelisi kevadilmi, kus päike paitab põski ja mütsid, sallid, kindad on ülearused. Mida soojemaks õues läheb, seda enam liiguvad nii õpilaste kui ka õpetajate mõtted suve ja koolilõpu poole. Mõelda vaid, et abiturientidel on nüüd juba vaid alla saja päeva lõpuaktuseni. Seda sai tähistatud muidugi traditsioonilise balliga. Märtsikuus on toimunud ka veidi ebatraditsioonilisemaid üritusi nagu näiteks Taani päev, millest tuleb juttu ka järgnevatel lehekülgedel. Sellekuine väljaanne pakub ka mõnusat huumorit - väikeste reaalikate aprillinaljad ja intrigeeriv luule-*battle*.

Toimetus soovib edu abiturientidele viimastel jõupingutustel, 11ndikele jõudu-jaksu uurimistööde esitlemisel ning kogu koolirahvale sära silmadesse ja päikest südamesse!

KÄRT JA HANNA

REK

Kultuurikomisjon

Kultuurikomisjoni liikmete käed veel värisevad ja põsed õhetavad, sest vägevamast Vabalavast ei oleks osanudki unistada. Siinkohal täname kõiki asjaosalisi ning soovime jõudu ja jaksu ka edaspidiseks Vabalava traditsiooni hoidmiseks. Mis puudutab kultuurikomisjoni edasisi plaane, siis toimumas on koosolekud ja läbirääkimised, et kevadesse tuua veel üks suursugune ja vahva üritus. Taas kutsume üles kõiki reaalikaid presenteerima oma ideid ka REKile! On Sul mõni idee, kuidas koolielu põnevamaks muuta või millega sisustada tundidejärgset aega? Anna meile sellest teada! Jõudu ja jaksu viimasteks pingutusteks!

Olmekomisjon

Alustuseks täname 12.c ja 12.b klassi meeldiva muusika eest garderoobis ja tuletame meelde, et kohe jõuab järg 12.a klassi kätte. Sel kuul on olmekomisjoni tegusatel liikmetel olnud käed- jalad tööd täis eelkõige garderoobi muusika ja Taani päeva korraldamisega. Naljakuul saab kuulata kõigi 11. klasside ja 10. c klassi muusikaeelistusi hommikul garderoobi astudes ja loodetavasti parandab nende valitud muusika su tuju terveks päevaks. Anname teada, et laadijalaenutus töötab imeliselt ja kui keegi veel teadlik pole, siis saab neid laenutada raamatukogust allkirja vastu. Utsitame veel ka raamatuid lugema ja heade mõtete korral meid üles otsima, et muuta koolis käimine veel mõnusamaks!

Spordikomisjon

Aprillis, Lurichi sünnipäeva paiku, toimub iga-aastane Reaali Rammu jõukatsumisvõistlus. Iga klass peaks valmis panema ühe poisi, kes läheb raskejõustikualal ennast tõestama. Mida soojemaks lähevad ilmad, seda lähemale jõuavad ka jalgpallivõistlused. Täname kõiki klassidevahelistel võistlustel osalenud õpilasi ja kohtunikke ning loodame, et järgnevad mängud lähevad sama sujuvalt.

Väliskomisjon

17. aprillil reedel, kell 18.00 toimub Tallinna Prantsuse Lütseumi aulas G5 vabalava, kuhu on oodatud kõik talendikad ja silmapaistvad G5 õpilased! Igast koolist on oodatud 5 parimat esinejat, kelle valib välja iga kooli õpilasesindus 6. aprilliks. Esitusi hindab kõrge pilotaažiga žürii ning võitjaid ootavad mõnusad kingitused, mille panevad välja meie vahvad sponsorid. Seega, tule võta oma sõbrad kaasa, et nautida andekate noorte suurepäraseid esitusi ja täita mahe kevadõhtu heade elamustega! Küsimuste korral pöörduge oma kooli G5 esindaja poole. Ära maga maha!

ISE

Huvitav on see mõte: „Mis teised meist arvavad?". Lausa nii huvitav, et me tihti unustame ära, mis me ise arvame. Kõige olulisemale kohale tõuseb teiste arvamus, aga tead mis? Teistel on ju täpselt samamoodi. See tähendab, et jõuame surnud ringi, kus meie ainukeseks eesmärgiks on muljet avaldada teistele, kellel samuti on ainsaks eesmärgiks muljet avaldada meile. Lollus.

Inimesed on muutunud pealiskaudsemaks ning igavamaks, sest kõik üritavad üksteisele meeldida. Lihtne tõde siin elus on see, et KÕIGILE ei saa meeldida. Isegi siis, kui sa väga tahaksid. Olen proovinud, läbi kukkunud ja võin julgelt öelda, et ärge selle peale oma aega raisake.

Tehke valikuid enda pärast, olge ekstaasis oma valikute pärast, olge motiveeritud, olge inspireeritud, olge ambitsioonikad! Meile öeldakse tihti, et inspiratsiooni saamiseks tuleb muusikat kuulata, kunsti vaadelda või reisida. Mina usun, et kui sa tahad leida tõelist inspiratsiooni, siis vaata enda sisse. Leia see miski üles, mis sind tegutsema paneb ja mis sinu sees ootab, et valla pääseda. Mulle jäi meelde üks näide psühholoogilt, kes meie tundi paar nädalat tagasi külastas. Ta rääkis Death Valleyst, kõrbest, kus „elu ei ole võimalik", sest sademeid on seal aastas (Wikipedia andmetel) 38 mm. Kuid ometi, kui te panete Google'i otsingusse 'Death Valley 2005', siis leiate imeilusa maastikuga pilte Death Valleyst, kus taimestik on lopsakam ja mitmekesisem, kui Eesti tavalises metsas. Miks? Sest juhtus ime, juhtus see ime, et 2004. aasta lõpus sadas seal ootamatult suur hulk sademeid maha ning loodus lõi õitsema. See näitab, et kõik vajalik oli maa sees olemas. Isegi kui hulk teadlasi ütles, et miski seal kunagi kasvama ei hakka, siis kõik see, mis õide lõi, oli juba ammu maa sees olemas, ootamas võimalust kasvamiseks. Nad ootasid õiget hetke ja vajalikku vihma, et õide lüüa. Mu jutu point? Leia enda vihm, leia miski, mis paneb sind õitsema. Vahet pole, mis teised arvavad. Leia see, mis sind õitsema paneb ja õitse nii kuis jaksad. Õitsemiseks pole vaja oodata teiste heakskiitu, isegi kui nad ei usu sinusse või nende jaoks tundub see tobe, mis sa teed. Mine, tee ikka. ISE.

ARMASTUSEGA
REK-I PRESIDENT

TAANI PÄEV

ANDRES HAAVIK 132C

17. märtsil tähistasime koolis esmakordselt Taani päeva. Tegemist on koolidevahelise sõprusprojektiga, mille üheks alusepanijaks on meie kooli uus õppealajuhataja Madis Somelar. Viborg Katedralskole, kus tähistati samaaegselt Eesti päeva, ning Tallinna Reaalkool on aastast 2015 ametlikult sõpruskoolid. Kogu kool oli kaunistatud sellel tähtsal päeval Taani lippudega ja terve päeva vältel toimusid erinevad üritused alates oma väikese Legolandi ehitamisest ja lõpetades piduliku aktusega.

Taani Viborg Katedralskole on väärika ajalooga 11. sajandi keskpaigas asutatud gümnaasium. Koolis õpib ligikaudu 1000 õpilast ja kool on akadeemiliselt väga heal tasemel. Koostööd Taani Viborgi Katedralskolega alustati juba aasta 2014 sügisel. Esmalt külastas Tallinna Reaalkooli Taani ajaloo- ja ühiskonnaõpetuse õpetaja Stine Isaksen, kes andis koos meie kooli õpetaja Madis Somelariga Reaalkooli 9. klassi noortele ühise ühiskonnaõpetuse tunni.

Kogu päev sai alguse 5.-6. klasside lühinäidendite esitamisega. Õpilased etendasid kuulsa taani kirjaniku Hans Christian Anderseni muinasjuttude ainetel vaimukaid näidendeid. Kui näidendid olid vaadatud, korraldati õpilaste vahel Taani-teemaline viktoriin. Pärast esimese tunni lõppu liikusid igast klassist kolm õpilast aulasse

ja algas Legolandi ehitamine. Iga klass pidi valmistama oma versioni „Taani majast” ning rahvas sai valida oma lemmiku Facebooki hääletusel. Peale pooletunnist ehitamist valmis 19 erinevat „maja”, alates suurest laevast ja lõpetades mehaanilise tuuleveski ja Rootsi lipuga. Hääletusega valiti rahva lemmikuks 7.b klassi printseslik Taani loss.

Peale legolinnaku valmimist toimus kooli aulas interaktiivne aktus, kus samal ajal näidati otsepilti Viborg Katedralskolest. Aktusele oli kutsutud ka Taani suursaadik Eestis Søren Kelstrup, kes rääkis oma kõnes, et väiksed riigid ja rahvad ning ka kogu Euroopa peavad kokku hoidma ja üksi suuri asju korda saata on väga raske. Sõna said lisaks Kelstrupile ka direktor Ene Saar ning ka REK-i president Marleen Marnot. Ka nende kõnedest kõlas läbiv sõnum, et peame väärtustama sõprust ning hoidma kokku rasketel aegadel. Lisaks kõigile eelnevalt ülesloetud üritustele toimus veel ka viktoriin 7.-9. ja gümnaasiumiklassidele, kust õppisime huvitavaid fakte Hans

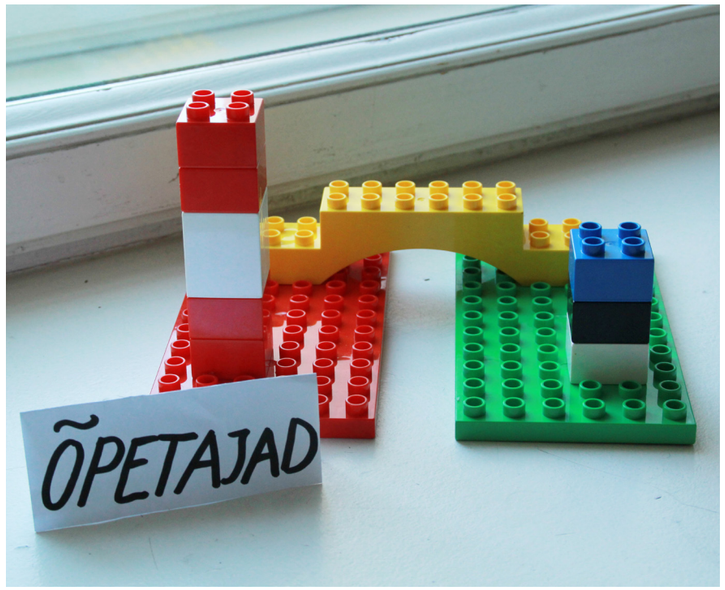

Christian Anderseni ning Taani kuninganna kohta. Lisaks eelnevalt loetletud üritustele korraldati terve koolipäeva jooksul Skype`i vahendusel koos taanlastega vestlusringe erinevatel teemadel. Lisaks suurele majale toimusid üritused ka väikeses ja Pärnu mnt majas, kus põhikooli- ning gümnaasiumiõpilased andsid algklasside õpilastele Taanit tutvustavaid tunde.

Loodetavasti pandi selle Taani päevaga alus pikaajalisele traditsioonile, mille käigus mõlema kooli õpilased saavad edaspidi rohkem teada vastavalt elust Taanis ning Eestis. Kindlasti aitab see projekt luua tihedamaid kultuurilisi sidemeid kahe väikese Põhja-Euroopa riigi vahel.

PÄEV TREFFNERISTINA EHK
KUIDAS MA KOHTUSIN ÕPETAJAGA VATSEL 2.0

ESTELLE SAAVASTE 131C

Ühel reedel, täpsemalt 6. märtsil 2015. aastal, käisime Tartus Hugo Treffneri Gümnaasiumis. Üheteistkümnendikud, kes kaasa sõitsid, lootsid tol päeval põgeneda sõnade „uurimistöö” ja „tähtaeg” eest, kuid õnn jäi üürikeseks. Juba enne bussi väljumist tegi õpetaja Somelar statistikat ning pilt oli ootuspärane – mitte ühelgi kaasasõitjast ei olnud veel uurimistöö valmis ning enamik õpilasi väitis, et jõuab töö esitada õigeaegselt. Pidime lahkuma hommikul kell 7.30, kuid staarhilinejate tõttu asusime 186 km pikkusele sõidule alles enne kaheksat. Kusjuures, keskmine reaalikast hilineja lubas bussile jõuda täpselt 8 minutiga. Tallinnas paistis päike ja tänavad olid puhtad, kuid Tallinn-Tartu maantee ääres laiuvad põllud olid kaetud kerge lumevaibaga. Kevadiselt riietatuna tekkis lausa hirm, et milline ilm küll Tartus ees ootab. Õnneks oli see samasugune nagu pealinnas. Tõmbasime kopsud mahedat ja kevadist Tartu õhku täis ning jooksime koolimajja. Ees ootas tegus päev ühe Eesti parima kooli seinte vahel.

Esmalt tutvustati koolimaja, mis on meie omaga võrreldes modernsem ja keerulisema põhiplaaniga. Keldrikorrusel asus ajalooklubi lemmikruum – kooli muuseum, millest meiegi võiksime eeskuju võtta. Eksponeeriti kooli ajalugu, tähtsamaid isikuid ja esemeid. Nii palju oli näha, kuid ka palju oli teha. Edasi suundusime loengusse.

Loeng toimus auditooriumis, mitte ruumis 303, vaid 221. Kõnelema oli tulnud Erik Puura Tartu ülikoolist ning Treffneris toimunud ökonädala raames räägiti keskkonnasäästlikkusest. Teema võib esmapilgul tunduda väga roheline ja iseenesestmõistetav, kuid loeng oli üks meeldejäävamaid, milles olen osalenud. Jäi mulje, et tartlastel on raha nagu raba, sest Henri Kopra (132B) võitis kotitäie süüa (ehk Doktori vorsti, hamburgeri ning kaks kihisevat jooki). Kohalik treffnerist vedas loengupidajaga oma elu peale kihla ning võitis niiviisi 10 eurot. Loengule järgnes tunnikülastus vabalt valitud tunnis.

Valisin klassi, kus õpiks mõni tuttav ning sellega kaasnes osalemine vene keele tunnis. Ma ei teinud eelnevalt trenni külastades Balti jaama turgu või tuupides pähe käänetetabelit. Läksin tundi nagu vana merekaru, kes ei ole veel õpetaja Vatseli laeval admiral, aga ei koori ka köögis kartuleid. Vaatasime videot vene talupoegade elamutest ning seejärel lugesime ja tõlkisime samateemalist teksti. Mõistsin kohe, et tartlased on puutumata kohalikust keelepraktikast, mis väljendus imeliselt nende hääldamises. Õpetaja Olga metoodika on sarnane meie õpetaja Erika omaga, ainult käsitletavad teemad on erinevad. Tundsin end nagu kodus, puudusid vaid äridialoogid ja Puškini luule.

Järgnes kauaoodatud ja kõigi lemmik söögivahetund, kus saime mekkida Treffneri koolisöökla kohalikke hõrgutisi, mida siinmail võiks kutsuda lausa päevapraeks magustoiduga. Õpetaja Ene Saarel on supervõime tuvastada õpilasi, kes jätsid magustoidu söömata ning seda pattu nägi ta ka minu näost. Sõnakuulelikult sõin ära kohupiima kisselliga, mis oli tegelikult imehea. Ma lihtsalt ei jaksanud nii palju süüa.

Kehakinnitusele järgneb tavaliselt kõige ebaproduktiivsem tund, kuid nüüd oli aeg fotojahiks. Moodustati võistkonnad, kus oleks nii reaalikaid kui ka treffneriste. Usaldasime treffneristide intuitsiooni ning jõudsime hea ajaga teha ära õigetes kohtades kõik pildid, mis olid enamasti *selfie*'d. Oliver Porkma (133A) ütles, et ta ei olnud varem nii *white girl* olnud, kui tol päeval. Peale jahti oli aeg proovile panna teadmised – algas viktoriin. Viktoriin oli kui suur Koljat, sest küsimused pärinesid Tartu mälumänguklubist ning need tegid silmad ette isegi Kenneth Tuule ajalooteemalistele küsimustele, millele ainult õpetaja Ahuna vastust teab. Nagu arvata võib – võitis õpetajate võistkond. Auhinnaks kõigile külalistele oli muusikaline vahepala kohalikult segaansamblilt, kes esitas lugu „Butterfly”.

Aeg oli lahkuda. Tänusõnad vahetatud, seadsime sammud kodu poole. Buss ootas meid ikka samas kohas. Mõni kavalam vilistlanegi oli end nagu kass ümber palava pudru jalutama seadnud, sest bussis jätkus kohti ka neile. Mina aga tagasi ei sõitnud, aeg oli minna tädi juurde ja arutada Treffneris möödunud päeva mitme põlvkonna Treffneri vilistlastega.

Päev Treffneri koolis oli meeldejääv ja huvitav, samas arendav ja asjalik. Ootan juba järgmist aastat, et saaksime treffneristid endale külla kutsuda. Latt on seatud kõrgele, aga usun, et võime pakkuda neile sama vahvat või veelgi paremat päeva, avastades meie kooli.

ARVAMUS

ULMEKIRJANIK KASSANDRA JÄLGEDES

MIKAEL RAIHHELGAUZ 132B

George Orwelli „1984", mida on alati peetud prohvetlikuks romaaniks, sai jälle aktuaalseks 2014. aastal seoses Vene-Ukraina konfliktiga. Meie idanaabrite jaoks on topeltmõtlemine, sõjahüsteeria ja võimas propagandamasin saamas taas reaalsuseks. Nii rahvusvahelised väljaanded kui ka väiksed kohalikud blogid leiavad aina rohkem paralleele ilukirjanduse kuulsaima antiutoopia ja tänapäeva Venemaa vahel, üldjuhul on neil ka õigus.

Küsimustes, mis puudutavad aga meie oma demokraatlikku maailma, oleme loobunud säärastest võrdlustest. Jah, oli Edward Snowdeni juhtum, meedia kipub korraldama kohati kahtlaselt üksmeelseid laimukampaaniaid, aga üldiselt ei tundu orwellik absoluutne totalitarism tänapäeva oludes võimalik. Oma suhtelises rahulolus toimuvaga kipume aga unustama üht vähem kuulsat, kuid sama šedööverlikku düstoopiat – Aldous Huxley „Head uut ilma".

Ühiskond, kus lapsi toodetakse tehastes, kus puuduvad seksuaalsed tabud, religioon ja kannatused, kus kõik, alates 4D-pornograafiast kahjutute soma-narkootikuteni, on loodud inimese rahuldamiseks, võib esialgu tunduda paradiisina. Peale „Hea uue ilma" lugemist ei suutnud pikka aega aru saada, milles on probleem, miks kõik räägivad sellest kui antiutoopiast? Inimesed on ju oma eluga rahul. Lõpuks aga mõistsin kohutavat: „Heast uuest ilmast" võis iga hetk eemaldada n arvu inimesi ja keegi ei kahetseks.

Tänapäeval ei võeta Huxleyt tõsiselt. „Head uut ilma" käsitletakse pigem kui briti intelligendi protesti Ameerika massikultuuri vastu, mille sisu on aga endelisest kaugel. Need vähesed, kes ikka usuvad, et 1932. aastal kirjutatud romaan saab tõeks, kardavad eelkõige ühiskonna lollistumist. See hirm tundub siiski alusetu. Jah, televisioon ja internet võisid mõnel määral meile kahju tekitada, kuid suurt degradatsiooni pole viimase kahekümne aasta jooksul toimunud. Teadus areneb valguse kiirusega, väärtustatakse haridust, meelelahutuslike raamatute kõrval kirjutatakse palju filosoofilisi teoseid. Kui Huxleyl oli õigus, siis eelkõige väärtuslike probleemide väljatoomises.

Kui „1984" õudus on totalitaarses idees, mis allutab endale kõik inimese tundmused ja tahted, siis „Hea uue ilma" tragöödia seisneb täielikus ideetuses. Puuduvad usk, perekond, rahvus – kõik, mis moodustab isiksuse identiteedi, on hävitatud. Pole isegi ilusaid tundeid: igasugust kiindumust peetakse vulgaarseks, vooruslike inimeste suhted ei tohi kesta üle paari päeva ning peavad jääma puhtfüüsilisteks. Kuigi igaüks on tänu ajupesule eluga siiralt rahul, pole sellel mõtet. Sünd, mida on vaja ainult süsteemi ülevalhoidmiseks, pole moraalselt põhjendatud.

See on koht, kus meie, euroameerika inimesed, võiksime tähelepanelikumad olla. Alusväärtused, mis puuduvad „Heas uues ilmas", on ka reaalses elus aeglaselt kokku varisemas. Perekond ja abielu on pidevalt devalveerumas. Ühiskonnas, kus 60-70% abieludest lõppeb lahutusega, muutub debatt homoabielu seadustamisest alusetuks, kuna see mõiste kaotab oma väärtuse. Muidugi oleme kõik inimesed ja võime elus eksida, kuid nii suur lahutuste protsent näitab pigem, et enam ei taheta üldse oma perekonna säilitamiseks midagi ette võtta. Pole ime, et paljud mu eakaaslased suhtuvad abiellu skeptiliselt, nad lihtsalt ei näe selles lubaduses mingit väärtust.

Huxley kardetud tarbesuhete levik on märgatav nii filmides kui ka kirjanduses. Inimesed, kes teavad sõprade või sugulaste kurvast kogemusest, ei taha püsisuhteid alustada, pigem pealiskaudseid hetkesuhteid, mille läbikukkumine on valutu. „Hea uue ilma" peategelane Bernard Marx (üks vähestest vabadest mõtlejatest) on kurvastatud sellest, et naistesse suhtutakse kui lihatükkidesse, kõige hullem on aga naiste nõusolek kuvandiga. Kas perekondade lammutamine seestpoolt ei vii meid sinna?

Teiseks tähtsaks inimkonda hoidvaks sambaks on rahvus. Eestlased ei peaks vist selle idee kadumise üle muretsema, kuna meie inimesed on alati olnud patriootlikult meelestatud. Mõõdukas rahvuslus oli meie liikumapanevaks jõuks nii iseseisvumisel kui ka taasiseseisvumisel, vaevalt kaob see eneseteadvus lähima paari sajandi jooksul. Samas võiksime olla tähelepanelikud selle suhtes, mis toimub mujal Euroopas. Perekondade nõrgestumisega väheneb ka sündivate laste arv, kao kompenseerimiseks on paljud valitsused sunnitud väga suuri immigrantide hulki riiki laskma. Oleme kõik kuulnud lugusid Skandinaaviast, kus võimukad muulaste kogukonnad hakkavad tasapisi kohalikku kultuuri välja tõrjuma (nt viskavad koolisööklad oma menüüst sealiha välja või keelatakse üksikutes asutustes rahvuslipu kasutamist, kuna see võib kellelegi solvav olla). Ülearuse poliitilise korrektsuse tagajärjel hakkab hävima rahvustunne, mis on inimhingele nii tähtis idee.

Kolmandaks ideeliseks aspektiks, millest eestlased loobusid peaaegu täielikult, on religioon. Jumalavajadust võivad ajutiselt rahuldada ka inimlikud moodustised, nagu näiteks kommunistlik partei tegi seda Nõukogude Liidus, paljud kipuvad ka iseennast jumalikustama, kuid need varisevad kokku kohe, kui tuleb pettumine eeldatavas kõikvõimsuses. Muidugi on olemas palju üldspirituualseid usulisi liikumisi, mis on enamikule kergemini aktsepteeritavad kui teistlikud, kuid probleem on selles, et suurem osa meist ei mõtlegi sellistele asjadele. Tihti ollakse uhked oma agnostlisuse üle, seostades seda suure progressiga, mina ei jaga vaimustust. Religioon aitas armeenlastel (üks maailma kristlikumaid rahvaid) ja juutidel kohutavaid genotsiide üle elada, tulevikus võiks see ka meid aidata. Mõõduka usundi kasu lootustandva ideena on suurem kui selle tagurlus.

Mida see kõik meile jätab? Ideetus saab õhuks demokraatia ja inimõiguste mullis. Meedial tekib võimalus dikteerida väärtusi põhimõteteta inimestele, seda aga võib keegi oskuslikult ära kasutada. Teine variant oleks ootamatu totalitaarse idee võit, nagu see juhtus 30ndatel demoraliseeritud Saksamaal. Reisides näen aina rohkem burkades euroopaliku välimusega naisi, kes otsustasid fundamentaalse islami kasuks, enamikus EL-i riikides on tekkinud ka paremäärmuslaste probleem…

Kas kõik on siis nii halb? Ei, kaugeltki mitte. Olen kindel, et muutes oma suhtumist, võime pääseda. „Heas uues ilmas" oli üheks tegelaseks indiaanlaste reservatsioonist pärinev John, keda kõik hüüdsid metslaseks. Isoleeritud pärismaalaste ühiskond oli tema jaoks liiga tagurlik, kuna ta ema oli pärit linnast, tsivilisatsioon tundus aga moraalselt allakäinud. Huxley kirjutas 1946. aastal, et kui peaks romaani ümber kirjutama, annaks metslasele võimaluse minna vabade mõtlejate saarele (sellised olid olemas). Äkki oleks meil kõige targem valida viimane stsenaarium? Jah, John polnud perfektne: ta oli ebausklik, tal olid eelarvamused, tihti käitus noormees liiga impulsiivselt, samas oma kannatustes ja matslikkuses oli metslane inimlikum kui steriilse „Hea uue ilma" elanikud. John oskas armastada, ta uskus ning oli valmis oma veendumusi kaitsma. Võib-olla tasub meil käituda ratsionaalsemalt ja panna paika kindlad väärtused, austada vana, et ilm oleks tõesti hea?

REAALI POISS | MÄRTS 2015

VILISTLANE

UKU-KASPAR UUSTALU

TEADLANE, MAADEAVASTAJA, SÕBRALIK TARTU ÜLIKOOLI TUDENG VÕI NEED KÕIK KOKKU?

KERTU JOHANNA JÕESTE 132B

Noor Reaalkooli vilistlane, kes teeb kõike ja jõuab veel rohkemgi. Ta on andekas, intelligentne ja huvitav noormees, kes pühendub võrdväärselt nii kohustustele kui ka sõpradele ning lähendastele.

„Rakett 69" pardal

Jaanuari keskpaigas jõudis teleekraanidele ETV saade „Rakett 69", millest võttis osa ka Uku-Kaspar Uustalu. Saates osalemine tõi talle palju uusi kogemusi, millest kõige väärtuslikumaks peab noormees põhikoolifüüsika uuesti hindama õppimist: „See võib küll tunduda vägagi elementaarne ja kasutu, aga tegelikult on see kõikjal meie ümber ning nii mõndagi esmapilgul äärmiselt keerulisena tunduvat probleemi annab lahendada juba ammu õpitud lihtsa võttega." Saatesse kandideerimist põhjendas Uku lühidalt: „Igav hakkas."

Olümpiaadiguru ja maadeavastaja

Juba põhikoolist alates võis Uku-Kaspar Uustalu nime näha paljude olümpiaadide edetabelites kõrgetel kohtadel. „Kindlasti aitas kaasa see, et mu eesmärk ei olnud kunagi võita," ütleb Uku. „Osalesin olümpiaadidel selleks, et ennast proovile panna, uusi sõpru leida ja nendega koos lõbusalt aega veeta. Tänu sellele muutusid olümpiaadid minu jaoks pingevabadeks „mängudeks", kus tegelikult minu sooritusest midagi olulist ei sõltunud."

Säravad tulemused riiklikel olümpiaadidel ei piirdu aga ainult üleriikliku olümpiaadi diplomi ja auhinnaga – Vabariigi parimad saadetakse igal aastal mõõtu võtma ka ülemaailmsetele võistlustele, mis toimuvad alati mõnes põnevas riigis. Huvitavaimaks rahvusvahelise olümpiaadi toimumiskohaks, kuhu ta sattunud on, peab Uku 2014. aastal toimunud rahvusvahelist bioloogiaolümpiaadi korraldanud Indoneesiat. Ta meenutab: „Kell kümme õhtul pilkases pimeduses ja täielikus vaikuses Kadidiri saare paadisillal lamamine, terve linnutee silme ees ning igal pool ümberringi sähvimas äikesetorm, on eluks ajaks meeldejääv elamus, mida ei saa mitte kuskilt mujalt." Indoneesias pälvis Uku-Kaspar pronksmedali.

Tänu olümpiaadidele ja lakkamatutele projektidele satub Uku väga tihti välisriikidesse ning lähematele sõpradele potsatab postkasti alati ka kohalikke vaatamisväärsusi tutvustav kaart soojade tervitustega. „Postkaart on lihtsalt kõvasti intiimsem ja erilisem kui mõni sõnum, säuts või seinapostitus. Selle saatja on päriselt vaeva näinud ja sinna sisse kirjutanud killukese enda hingest ning tänu sellele võib see ka kõige tumedamasse päeva natukene päikest tuua," selgitab Uku oma kaardisaatmiskirge.

Sõbralik tudeng

Käesoleval õppeaastal asus Uku õppima Tartu Ülikooli ning erialaks valis geograafia. Ta ütleb: „Geograafia, see on füüsika, keemia, bioloogia, matemaatika, statistika, infotehnoloogia, sotsiaalteadused, loogika, ajalugu ja palju muud," ning lisab, „ideaalne eriala minusugusele multitalendile!"

Seoses Ülikooli minekuga kolis Uku Tartusse ning enam ei teagi, kumba linna, Tallinnat või Tartut, kodulinnaks pidada: „Mulle meeldib neid mõlemaid koduks nimetada, aga mida rohkem aeg edasi läheb, seda enam muutub Tartu rohkem koduks."

Tartus on Ukul olnud ka palju lõbusaid ja meeldejäävaid vahejuhtumeid. Kõige hiljutisem neist oli ÖÖraamatukogu ajal: „Olin ühel ööl garderoobitädi rollis ning selleks, et meil lõbusam oleks, nõudsime, et üleriiete kättesaamiseks esitataks lisaks garderoobinumbrile ka mõni luuletus. Kuulsime nii naljakat omaloomingut kui ka lummavaid sonette ja seda pea kümnes eri keeles."

Toredaid ettevõtmisi Uku-Kasparil jagub ning ülikooli ja kõikide projektide kõrvalt jääb tal aega käia ka rahvatantsuansamblis Tarbatu. Rahvatants on teda alati köitnud: „Eks see ole tantsimisest saadava puhta rõõmu, mõnusate Eesti rahvaviiside ning piltilusate rahvariietes naeratavate tütarlaste ja veel millegi salapärase ja seletamatu kombinatsioon." Lemmiktantsuks peab ta kahtlemata rasket ja väsitavat, kuid kõike seda väärt olevat Tuljakut.

Reaali vaim

Vaatamata huvitavale elule ülikoolilinnas ning paljudele uutele tegemistele igatseb Uku siiski oma endisest koolist kõige rohkem inimesi. „Olgu nendeks kas õpetajad või õpilased, Reaalkool on üks suur võrratute inimeste kogum!"

UKU-KASPARIL HETKEL KÄSIL OLEVAD PROJEKTID

- Eesti loodusteaduste olümpiaadi komisjoni liige. „Eelmine aasta viisin läbi näiteks treeninglaagreid, kus koolitasin rahvusvahelistel loodusteaduste olümpiaadidel Eestit esindavaid õpilasi."
- Austrias toimuv Euroopa Liidu loodusteaduste olümpiaadi abikäsi.
- Teadusbuss. „Eelmisel semestril sai Teadusbussiga tervele Saaremaale tiir peale tehtud. Sel semestril kindlasti plaanis jätkata."
- ÖÖraamatukogu korraldusmeeskonna liige
- Rahvusvahelises tudengiorganisatsioonis AIESEC projekti „YouthPreneur" meeskonna liige.
- Ööklubi Club Tallinn turustaja. „Kõige suurem üllatus oli see, et mina, kes ma ei ole üldse klubiinimene, sattusin tänu TÜ Turundusklubile turustama siinset ööklubi Club Tallinn"

REAALI POISS | MÄRTS 2015

SÕJAS ON KÕIK VÕRDSED

MIREL MESILA 133B

Eesti filmitööstus on teinud viimase 2-3 aastaga ülikiire hüppe oma arengus edasi: kui 2002. aastal toodeti Eestis täispikki kinofilme 3, siis 2012. aastaks oli neid juba 21. Filmi ja teatri erinevused on palju selgepiirilisemad. Meie filmid konkureerivad jõuliselt rahvusvahelisel tasandil maailmakinoga – parim näide sellest on, muidugi mõista, „Mandariinide" tänavune Oscari nominatsioon. Kuid koos filmitööstuse arenguga kinnitavad Eestis järjest enam kanda just sõjafilmid. Aga miks just sõjafilmid? Miks on Eestile üleüldse sõjafilme vaja?

23. veebruari öösel vastu algava töönädala hommikut olid mitmed eestlased oma patriootlikus uhkustundes kogunenud telerite ette, et vaadata Oscari gala ülekannet ja, loodetavasti, näha ka „Mandariinide" meeskonda kõndimas lavale, et võtta vastu esimene meie oma kuldmehike. Sõjafilm sõjafilmi vastu osutus võitjaks hoopis Poola film „Ida".

Mõned päevad enne oli linastunud teise maailmasõja sündmustest Eestimaa pinnal kõnelev film „1944". Kas tegu on juhuste kokkulangemise, millegi plaanituga või loomulik suund tänaste aktuaalsete sündmuste kajastamisele läbi filmimaailma?

Kui kõrvutada omavahel „1944" (2015) ja „Mandariinid" (2013), paistab, et nende sarnasus algab ja lõppeb Elmo Nüganeniga.

1944

Mõlemad on sõjafilmid, tõsi, kuid süžeelise poole pealt tunduvad nad pigem vastandlikud: üks psühholoogiline ja piiratud filmiruumiga draama, teine plahvatustest ja verest kubisev ühe rahva võitlus eri rinnetel.

See, mis neid filme eristab, on ka see, mis neid justnimelt seob.

Elmo Nüganeni „1944" harutab lahti sõjasündmused Eestimaal, alustades kurikuulsast Sinimägede lahingust ning lõpetades Sõrve sääre vallutamisega. Näeme sõda läbi Saksa rindel võitleva Eesti Leegioni grenaderi Karl Tammiku (Kaspar Velberg) ja punaväkke mobiliseeritud Jüri Jõgi (Kristjan Üksküla) silme läbi. Ulmelised 1,8 miljonit maksma läinud film tasub selle aga oma visuaalse elutruudusega ära. Peavõidu krabavad enda kätte võimsad lahingustseenid koos väga uhke sõjatehnika- ja masinatega. Mitte midagi pole ülepaisutatud ja kogu olustik on niivõrd vahetu, et nähes tsiviilelanikke meeleheitlikult põgenemas armutute pommide eest, võtab endalgi südame värisema. Selles hullumeelsuses, kus ollakse vend venna vastu, ei ole häid valikud. On ainult hullemad ja vähem hullemad, halvad ja halvemad, valed ja ainult valed valikud. Linateoses üritatakse hoomata nii palju sõjategevust nii rindel kui tagalas, et karakterite arendamise ja mõtestatud tegevusliinide loomine jookseb sõna otseses mõttes kraavi. See-eest tuuakse vaatajaile ette sõda oma hävinguga kogu jõhkruses. Filmi lihtsakoeline süžee ei maksa nii kaua kätte, kuni publik vaatab seda empaatia ja patriootlikku heldimusega, mis võib olla ei hooligi niivõrd ajalooolisest punktuaalsusest, vaid oma esivanemate püüdlustest säilitada meie, eestlaste, tähtsaimat vara – oma maad. Nagu Elmo Nüganen on öelnud: „Ta on sõjavastane film, ta ei propageeri sõda. Ta näitab Eesti meeste valikuid, mida õieti ju ei olnudki. Mõnes mõttes on ta ka lepitusfilm." Lepitusfilmina ta tõesti töötab. Näeme, et eri rinnetel sõdinud rahvuskaaslased võisid sinna olla sattunud puhtjuhuslikult. Ei saa väita, et keegi valis õige või vale poole, kus võidelda. Täna nendele sündmustele tagasi vaadates tuleb mõista, et tehti seda, milleks sel hetkel sunnitud oldi, tuleb andeks anda ja edasi liikuda. Ei saa jääda süüdistama mingeid valikuid, mida tehti, sest filmi sõnum on selge: meil õieti ei olnudki neid valikuid.

Pea 50 aastat hiljem, 1992. aastal leidis aset grusiinide ja abhaaside vaheline Abhaasia sõda, mille seotusest eestlastest jutustab nüüd igaveseks eesti filmiajalukku läinud „Mandariinid". Ka see on omamoodi lepitusfilm, kus režissöör Zaza Urušadze üritab veel küllaltki värskeid haavu lappida ja lepitada kahte poolt tehes seda ühe rahumeelse eestlasest tegelaskuju, Ivo (Lembit Ulfsak) silmade läbi. „1944" kõrval tundub teos palju rahulikum ja helgem, sest ei näidata otsest sõjategevust, vaid vastasseisud lahendatakse ühes eesti külas, ühes eesti majas, ühe eesti toa puidust laua taga. Kui leppimine ja vastastikune austus on võimalik kahe erineva poole ja uskumusega inimeste vahel, siis miks mitte ka nende rahvaste? Viimases jätab film küll otsad lahtiseks, kuid annab lootust, et kõik see on võimalik. Kuigi film on eestlastele omaselt lihtne ja võtteplatsid meenutavad rohkem teatrile omaseid interjööre, siis see, mis filmi tõeliselt elama paneb, on suurepärane näitlejatöö. Ja suurepärane on veel vähe öeldud. Kui näitlejafilm oleks omaette žanr, siis „Mandariinid" oleks just see. Grusiin ja tšetšeen panevad meid uskuma nendevahelisse vaenu ja seda on tunda juba filmi algul, kui neid alles seinad eraldavad. Vanameister Lembit Ulfsak toob oma rolli inimlikkuse ja südamlikkuse ning oma väikesed nüansid, mis publiku südame koheselt võidavad. Elmo Nüganeni kehastatud Margus toob muige suule oma puhteestlasliku kohmetuse ja kirega oma mandariinide vastu, mille valmimist ta nii hoolikalt jälgib ja ootab. Urušadze lugu on lihtne ja siiras, kuid suudab vaataja emotsioonidega oskuslikult mängida: kõik hea võib murdsekundiga muutuda. Ilmselt on raskustest ülesaamine ka põhjus, miks vaenutsevad pooled hakkavad teineteisele lähenema. Ühine vaenlane muudab rivaalid liitlasteks.Ja ühel hetkel sa mõistad, et su liitlane ei olegi kõige kurja juur, vaid inimene nagu sa isegi. Mis lepitab kahte inimest, võib lepitada ka terveid rahvaid.

Kaks filmi. On nad nüüd siis lepitus- või sõjafilmid, võta sa kinni. Võib ju ka mõlemat. Raske teemaga, nagu seda on sõja käsitlemine, käib kaasas ka rahu olulisuse mõtestamine. Kui habras see tegelikult on, kui palju rohkem me seda austama ja hindama peaksime. Enne teise maailmasõja puhkemist oli nooruke Eesti olnud iseseisev vabariik vaevu 20 aastat. Vaatamata Tartu

KAADER FILMIST „1944"

REAALI POISS | MÄRTS 2015

rahu sõlmimisele leiti end 1944. aastal taas kommunistliku NSV Liidu koosseisust. Tänasel päeval leiame end sarnasest olukorrast. Nõukogude Liidu lagunemisest 1990. aastate algul on möödas 20 aastat. Ajast, mis mõnes riigis (nagu Eestis) võeti vastu rõõmuhõisetega, teises tekitas rahvaste vahel ainult suurt segadust (näiteks Gruusias). Seda on hirmutav mõelda. Seda hirmutavam on tõsiasi, et Venemaa on sõjaajal Ukrainaga, samuti ühe endise NSV Liidu riigiga, toimub sõjategevus Iraagis, sõjakoldeid leidub mujalgi. Sõjal ei tundugi kunagi lõppu olevat, ülemaailmse rahu saavutamine tundub küündimatu roosa unistusena. See, et sõda meie kodumaal aset ei leia, ei tähenda veel, et seda ei eksisteerikski, või õigemini, et see vähem tähtsam oleks. Sõda, ükskõik, kus see ka poleks, puudutab meid kõiki. Nagu filmideski – me näeme oma inimesi võõral maal, võõras sõjas ja võõras mundris. See pole meie sõda, aga paljudel põhjustel on need olnud meie sõdida. Mistõttu on ülimalt oluline teha sõjafilme ka Eestis: me oleme paratamatult sellega seotud ja, olgem ausad, kes neid filme meie eest ikka teeks. On oluline, et me mõistaks nende tähtsust, siis oskaks neist rahumeelselt lahti lasta, kuid samal ajal unustamata tänaste sündmuste olulisust. Filmiajaloolased on ka tõdenud, et igal sõjafilmil on tellimus: ta võib kanda propagandistlikke eesmärke või ta võib olla toetatud tähelepanupuuduse all kannatava armee poolt.

Kirjanduskriitik Peeter Helme on tsiteerinud kuulsa rooma luuletaja Horatiuse sõnu „Soovides rahu, valmistu sõjaks" kui ka nentinud, et sõjafilme pole muutuvat poltiitilist konteksti arvestades kunagi liiga palju. Sõjafilmid kannavad lisaks meelelahutuslikule aspektile ka tõsist sõnumit, mille kordamine teeb tõesti kõike muud kui halba. Filmid, sealhulgas sõjafilmid, kannavad tihti suuremat sõnumit, kui laseme endil mõista. Mida siis neist filmidest kaasa võtta? Leppigem sellega, mis on olnud ja õppigem ajaloost, et edasi liikuda. Lõppude lõpuks ei loe hetkel enam see, mis on olnud, vaid see, kuidas suudame sellest sõltumata olevikku kaine pea ja avatud silmadega võtta.

KAADER FILMIST „MANDARIINID"

„LAULDA OSKAB IGA HARITUD INIMENE."

KERTU SÜLD 131C

-A. MUSTONEN

Kui paljud veedavad oma talviseid vaheaegu suusatades, rannas suvitades või maal vanaema juures, siis minu teele sattus seekord *once-in-a-lifetime* võimalus: sõita Iisraeli! Ja mitte suvitama, vaid ikka koorilaulu harrastama. Nimelt, 19.-28. veebruaril toimus juba teist aastat Iisraelis Mustonenfest. (http://tallinntlv.co.il/) Seekordse festivali tippsündmuseks olid Johann Sebastian Bachi „Matteuse passiooni" ettekanded. Kohalikke esindasid Jeruusalemma sümfooniaorkester ja mitmed andekad solistid, eestimaalasi aga lisaks solistidele ja organistile veel tütarlastekoor Ellerhein, RAM ja nimikangelane ise - dirigent Andres Mustonen.

Püha maa pinnale saabusime juba 19. veebruari õhtul, pea 18-tunnise õõtsutamise järel. Halva ilma tõttu jäeti ära järgmise päeva vabaõhukontserdid Tel Avivis ja me saime hoopis võimaluse lõunatada Eesti saatkonnas. Muide, praegu on Iisraelis maasikahooaeg - võib vaid aimata eestlaste rõõmu, kui vabariigi aastapäevaks toodi meile neli hiiglaslikku kastitäit pirakaid punaseid marju.

21. veebruar oli aga kuulutatud suureks koorimuusika päevaks. Kontserdimaratoni alustasime meie Ellerheinaga. Kuulamas olid muusikainimesed üle kogu Iisraeli. Vastuvõtt oli siiras ja soe, rahvas tõusis püsti ja kostitas tüdrukuid suure apalausiga. Pärastlõunal õnnestus samal seltskonnal kuulata ka RAMi. Päeva haripunktiks oli aga õhtune ühiskontsert, kohalike eestlaste sõnade järgi lausa minilaulupidu. Etteaste tõesti algas traditsiooniliselt Lüdigi „Koiduga" ja lõppes samuti Ernseksa looga „Mu isamaa on minu arm".

Reisi tippsündmusteks jäid aga passiooni ettekanded 24. ja 25. veebruaril, vastavalt siis Tel Avivis ja Jeruusalemmas. Hoolimata kõrgest piletihinnast olid mõlemad saalid juba varakult välja müüdud. Pikad proovid, mis teose valdama õppimiseks kulusid, tasusid end igati ära - kiidusõnu jagus nii kaasesinejatelt kui publikult. Bachi „Matteuse passiooni" peetakse maailmas koorimuusika üheks tippteoseks ja see emotsioon, millega me lavalt maha tulime, kinnitab väidet. Kaks ja pool tundi rasket muusikat, millesse sai iga taktiga vaid rohkem hinge ja südamega sisse minna. (Pluss käelihastele oli see ka korraliku trenni eest - katsugu veel keegi väita, et muusiku elu on lust ja lillepidu!)

PEALE TEIST PASSIOONI ESITAMIST JERUUSALEMMAS KÜSISIME RAMI ONUDELT, KAS EHK SAAKS KA PILTI KOOS TEHA. MEILE KOSTIS VASTUSEKS TUGEV ÜHEHÄÄLNE „JAA!". (ERAKOGU)

JERUUSALEMMA PANORAAMILT PAISTSID SILMA NII NUTUMÜÜR, MOŠEE KULDNE KUPPEL KUI KA TEISED AJALOOLISELT TÄHTSAMAD KOHAD. FOTOLE JÄI KA KÄESOLEVA LOO AUTOR, KELLEL ON SELJAS FESTIVALIPLUUS. (ERAKOGU)

Iisraeli kultuur on segu kõigest. Ainuüksi Jeruusalemma vanalinn koosneb neljast erinevast usulisest grupist. Samavõrd mitmekesised olid meie proovid. Lisaks eesti ja saksa keelele kostus seal inglise, vene ja loomulikult ka kohalikku keelt. Nõnda segunedes tekkis ka väga humoorikaid momente - näiteks kui dirigent palus, et me laulaksime „more softer! Hell, hell!".

Mis oleks elu ilma väikese seikluseta? Mainimist väärt on kindlasti fakt, et meie saabudes oli Iisraelis vähemalt paarikümne aasta kõige hullem torm. Lennuki maandumisel sähvisid me ümber välgud ja palmid Vahemere rannikul olid maapinnaga peaaegu paralleelsed. Pean tunnistama, et mulle oli see küll esimene kord vanas laohoones äikesetormi saatel esineda.

Ilm oma mitmekesisusega oli vist võtnud eeskuju kultuuriruumist - paar päeva hiljem Jeruusalemma jõudes ootasid meid ees aga, üllatus-üllatus, lumehunnikud! Sama ootamatult need ka kadusid. Ja viimase päeva väljasõidu Surnumere äärde veetsime hoopis 25-kraadises kuumuses, jalgupidi vees. Muide, Surnumeri olevat kõige tervislikum koht päevitamiseks - veekogu kohal on isiklik osoonikiht, mis tõrjub eemale UV-kiirguse.

Lehe ilmumise ajaks on reisist mööda juba kuu aega ja ma valetaksin, kui ütleksin, et Iisrael jättis mu külmaks. Vastupidi: avasin talle oma südame, vastu sain aga lõputu igatsuse. Meie omapärasele romansile, mis ilmselt ei jäänud ühe-reisi-suhteks, viitavad ka hamsad mu paremal käel - õnne toovad talismanid Iisraelist.

LUULEBATTLE

Viidi läbi luulevõi(s)tlus, kus pistsid rinda füüsikaõpetaja Rain Vellerind ning meie kooli gümnasistid. Luuletuse kirjutamisel oli ette antud viis kohustuslikku sõna: kuuvarjutus, palgalõhe, randevuu, mägironija ja kodusadam. Või(s)tluse tulemused on teie ees ning nagu näha, läheneti ülesandele väga erinevalt.

Paha poiss

Elus tähtsaim on vaid pinnapealne -
jõmm, naised, klubi, Šmä ja Olm.
Loeb sulle ainult kõige reaalsem,
palgalõhest omega-3.

United Animals kuuvarjutuse ajal,
romantilisem kui Koidu „Valged Ööd".
Võimalus vaid esimesel sajal
võita kaks Armani vööd.

Last Kingsi viimne randevuu
kodusadamas Poseidonis.
Klubielu tundnud kõigest kuu,
alati peenestad sa Vonis.

Mägironijal uued botased.
Suurus 43.
Värsked Jordanid,
tema jaoks parajad just on.

KAKS GÜMNASISTI
KUNSTNIKUNIMEDEGA
AIVAR JA PEETER

Eesti asi

Keset valimis-teledebatti
koalitsioonide randevuul
otsiti europrojekti,
mida ümbritseks särav glamuur.
Tuleb luua uus eesti nokia,
samsungist veelgi õhem,
silgu kui rahvuskalaga
võiks ristata palgalõhe.
Ei ole ülearune
reklaamiks üks näpuharjutus,
paisata välisturule
allalaaditav e-kuuvarjutus.
Tulemus viib meid tippu,
meid imetleb maailma nabana
iga tippu pürgima kippuv
mägironija kodusadamas.

RAIN VELLERIND

***

kuuvarjutus endasse peitmas me rajad
sa hellalt silitad mu takuseid juukseid
südamepõhjast mul ka kuulda on nuukseid
mis meelde tuletasid need möödunud ajad

kodusadamasse naasta ma ei ihka
kus roiskund palgalõhe haisu täis on õu
oo, kes kallim kõigest, sa anna mulle nõu
kuidas saaksin teha nii, et sind mai vihka

kord pead mul segi ajasid sa randevuus
tookord uskusin ka sinu kauneid sõnu
mägironija, kas sellest tunned mõnu?
et kalleim neid su kõrval iga päev on uus

ebaõiglust igapäevaselt ma talun
kuid siiski ütlen, ära lahku, ma palun

ESTELLE SAAVASTE 131C

IDEE AUTOR: ESTELLE SAAVASTE 131C
LÄBIVIIJA: JÜRGEN PIKK 132C

„SIGA LENDAB!„

JA KEELE VÄÄRTUSTAMINE EHK EMAKEELEPÄEVA JA ESIMESE APRILLI OOTUS VÄIKESES MAJAS

GRETE-LIINA ROOSVE 132C

Emakeelenädalal ütlesid ka kõige väiksemad reaalikad oma sõna sekka emakeelepäeva kohta ja jagasid häid mõtteid aprillinaljadeks. Kõige populaarsemateks naljadeks osutusid „Siga lendab!" ja kella edasikeeramine, kuid oli ka teisi vaimukaid ideid ja mõtteid, mis meie väikestele koolikaaslastele pähe olid vupsanud.

Mis on kõige naljakam aprillinali, mida sa tead?

„Ma mängin nutmist. Kui keegi küsib mis on? Ehmatan teda" – Iris 1.klass

„vaata sõber ma lendan. sõber: ei sa kukkud." – Sander 1. klass

„Vahetada piima jogurtiga." – Annika Roosileht 2. klass

„kõige naljakam on se et vahetatakse jahu ja kartuli tärklis ära." – Pärtel Kukk 2. klass

„Äratan õe ülesse sünnipäevalauluga kuigi tema sünnipäev on hoopis 19. augustil." – Jan 4. klass

Missugust nalja plaanid see aasta mõnele sõbrale või pereliikmele teha?

„Kule prügikastis on koll." – Ingel 1. klass

„Miks sinu sahtel lahti on" – Karl Sören 1. klass

„Vada sull on kaiakas peas." – Säde 1. klass

„Lehm wetsus." – Peeter 1. klass

„Mina plaanin sellist, et ütlen poistele teeme võidu nii, et kes võidab saab šokolaaditahvli mina ostan selle ja järgmine päev söön selle nende nina all ära ja ütlen „APRILL!"" – Krõõt Kudeviita 2. klass

„Ei paljasta veel :)" – Karl Allikas 2. klass

„Lähme perega välja ning jätame õe tuppa" – Mihkel 4. klass

„Ma arvan, et teen sellise nalja, et ütlen sõbrale lähme skyparki ning pärast ma ei lähe sinna ning kui ta helistab siis ütlen Aprill!!" – Hugo 4. klass

Miks on vaja tähistada emakeelepäeva?

„Selle pärast et emad sünnidavad lapsed." – Martin 1. klass

„Et meil tuleks Eesti kell melte" – Kaia 1. klass

„Et tuletada häid emasi meelde." – Robin 1. klass

„Sest siis hakati eesti keelt rääkima." – Anna 1. klass

„Et eesti keelt mälestada" – Reno Pihel 2. klass

„Emakeele päev on sellepärast tähtis et meie põlvkonnal oleks ka meeles et meil on väga ilus emakeel." – Kadri-Liis Alber 2. klass

„ 1) Tuletada meelde enda emakeelt, välismaale reisinud eestlased äkki ei mäletagi.

2) Ülistada emakeelt ja tuletada meelde, et emakeel on keeltest tähtsaim." – Iir 4. klass

„Emakeelepäeva tähistamisega juhime või pöörame erilist tähelepanu oma emakeelele (näit. eesti keelele), tähtsustame selle kõla ja ilu ning lapsed õpivad selle abil maailma mõistma." – Õp. Margit Luts (1.a klassijuhataja)

„Emakeelt peab austama ja seepärast on seda päeva vaja tähistada." – Õp. Reet Eentsalu (4.a klassijuhataja)

Mis on Teile kõige paremini kooliajast meelde jäänud aprillinali? (küsimus õpetajatele)

„Kodune parim nali oli see, kui 1. aprill sattus nädalavahetusele ja lapsed kisaga üles ajasid, et oleme hiljaks jäänud – kes tööle, kes kooli. Ja siis jälgisid rõõmsalt 2-3 min. toimuvat."

„Vahetasime õpetajad – läksime vale klassi ette tundi andma."

„Väikeste õpilaste tüüpiline nali on see, et 1.aprillil ronitakse pinkide alla peitu ja jääb mulje, et kedagi ei ole ning õpetaja suundub õpilasi otsima" – Õp. Margit Luts

2.b klassi õpilased teadsid oma klassijuhatajat Reet Libe aidata nalja meenutamisega, mille õpetaja oli eelmisel aastal teinud. Idee seisnes selles, et lapsed said töölehe, mille esimeseks ülesandeks oli lugeda kõik järgnevad käsklused läbi. Keegi muidugi ei lugenud ja kõik asusid hoolega pinginaabrite nimesid lehele kirjutama ja paberile muid asju joonistama. Viimaseks ülesandeks oli täita ainult esimest ja teist käsklust ja terve klassi peale oli ainult üks õpilane, kes oli seda järginud.

Kirjapilt muutmata

PALJU ÕNNE!

Andres Raa	**08.04**	Heli Roos	**21.04**
Heli Ahuna	**20.04**	Margit Luts	**30.04**

ÜTLUSED

Reimann: ,,See pole sinusoid, MINUsoid see ka pole."

10 minutit valemi tuletamist tahvlil. Reimann: ,,See ongi üldvalem. *So what*, onju!"

Talts: „Tegelikult ei saa midagi valesti teha, kui teha õigesti."

11.b otsib tunnis tekstist kirjavigu
Õpilane: ,,Õpetaja, siin on faktiline viga sees: Nimeta Baar asub Suur-Karja tänaval, mitte Väike-Karja!"
Koit: ,,Huvitav… eelnevatel aastatel pole ükski 11.a seda avastanud."
Keegi klassist: „Võibolla on viga selles, et nad kõik olid A klassist?"

Õpilane: „Õpetaja, keegi hüüdis teid."
Vellerind: ,,Ah, need on kõigest fännid."

Vellerind: „Tahtejõud võrdub sisemine mina korda motivatsioon."

Somelar: ,,Linda, kui sina võtad oma lapsed ja mina võtan oma lapsed ja me kolime kokku, siis me olemegi kärgpere."

Järvela: ,,Õppige, siis võite vähemalt õpetajaks hakata, kui muud tööd ei leia."

Järvela: ,,Kes teeb tööd, see saab halva hinde ja unetu öö, kes tööd ei tee kirjutab maha ja saab magada."

(õpilasel energiajoogi pudel käes)
Järvela: ,,Sa jood energiajooki?! Oled Reaalkoolile häbiplekk! Kui sa ära sured, siis põled sinise leegiga."

M. Saar: „Tuli footon, ühelt poolt, ühel lainepikkusel."

Saar: „Järgmine kord tutvustate end: „Tere, olen Martin, kemoorgano-heterotroof." Selle peale tavaliselt küsitakse, et hetero-kes?"

Enne 7. klassi katseid ütleb isa tütrele: „Kuuled, Johanna, siia kooli tuleb sisse saada. Siin on neli vaheaega pluss suvevaheaeg!"

(Ülestõusmispühadest)
Somelar: „Aga mida Jeesus need 40 päeva ennem taevasse minemist tegi? Maksab veini ja leiva arveid?" (Püha õhtusöömaaeg)

Raja: „Minus ei ärata usaldust inimesed, kes linnu häält teevad."

Noodla: „Okei, ma kujutan ette, et ma kuulsin, mida sa ütlesid, ja eeldan, et see oli õige vastus."

Raadio: „Vabandame, et segame teie õppetööd…"
Vellerind: „Hea küll, vabandame."

Kuurme: „Üksiku juhi mahtuvus.... ei-ei, ma ei mõtle kui palju üks juht suudab endale sisse kallata!"

PEATOIMETUS	Kärt Rästas 132C, Hanna-Marii Kaljas 132C
KÜLJENDUS	Rait Kohava 130C
KEELETOIMETAJA	Johanna Maria Prins 132C
KUJUNDUS	Rait Kohava 130C
TOIM. NÕUANDJA	Kaisa Laur 130C, Piret Järvela
AITÄH	Andres Haavik 132C, Mikael Raihhelgauz 132B, Kertu Johanna Jõeste 132B, Estelle Saavaste 131C, Grete-Liina Roosve 132C, Kertu Süld 131C Marleen Marnot 130C, Jürgen Pikk 132C, Mirel Mesila 133B, Rain Vellerin, Aiku ja Pets
KAANEFOTO	Laura Toomlaid 131C